Lieta Nr.1350047202

SKK-384/2016

L Ē M U M S

Rīgā 2016.gada 20.decembrī

Latvijas Republikas Augstākā tiesa šādā sastāvā:

tiesnese A.Poļakova

tiesnesis V.Čiževskis

tiesnese M.Senkāne

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /V.C./ aizstāvju/J.K./ un /R.B./ un apsūdzētā /O.O./ aizstāvja /J.D./kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu un

k o n s t a t ē j a

Ar Rīgas apgabaltiesas 2004.gada 11.oktobra spriedumu

/V.Z./, /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 117.panta 9. un 10.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 12 gadiem, konfiscējot mantu, un ar policijas kontroli uz 2 gadiem.

/J.G./, /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 117.panta 9. un 10.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 8 gadiem, konfiscējot mantu, un ar policijas kontroli uz 2 gadiem;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 233.panta trešajā daļā (likuma redakcijā līdz 2004.gada 18.jūnijam) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /J.G./ noteikts brīvības atņemšana uz 8 gadiem, konfiscējot mantu, un policijas kontrole uz 2 gadiem.

/V.C./, /personas kods/,

pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta atzīts par nevainīgu un attaisnots.

/O.O./, /personas kods/,

pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta atzīts par nevainīgu un attaisnots.

No apsūdzētajiem /V.Z./ un /J.G./ solidāri /J.C./ labā piedzīti 3 784,90 Ls (5 385,43 *euro*).

Ar Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātas 2005.gada 26.aprīļa spriedumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā, Rīgas apgabaltiesas 2004.gada 11.oktobra spriedums atcelts daļā:

- par /V.C./ attaisnošanu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta;

- par /O.O./ attaisnošanu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta;

- par /V.Z./ noteikto sodu;

- par /J.G./ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 117.panta 9., 10.punkta un saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu noteikto galīgo sodu;

- daļā par apmierināto civilprasību.

/V.C./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta otrajā, trešajā, ceturtajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 11 gadiem, konfiscējot mantu, un ar policijas kontroli uz 2 gadiem.

/O.O./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta otrajā, trešajā, ceturtajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 11 gadiem, konfiscējot mantu, un ar policijas kontroli uz 2 gadiem.

/V.Z./ par Krimināllikuma 117.panta 9., 10.punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu noteikts sods brīvības atņemšana uz 14 gadiem, konfiscējot mantu, un policijas kontrole uz 3 gadiem.

/J.G./ par Krimināllikuma 117.panta 9., 10.punktā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, piemērojot Krimināllikuma 49.pantu, noteikts sods brīvības atņemšana uz 7 gadiem, konfiscējot mantu, un policijas kontrole uz 2 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /J.G./ noteikts brīvības atņemšana uz 7 gadiem, konfiscējot mantu, un policijas kontrole uz 2 gadiem.

No apsūdzētajiem /V.C./, /O.O./, /V.Z./ un /J.G./ solidāri /J.C./ labā piedzīti 3 934,90 Ls (5 598,86 *euro*).

Ar Augstākās tiesas Senāta 2005.gada 26.augusta lēmumu apsūdzēto /V.Z./ un /O.O./, apsūdzētā /O.O./ aizstāvja /A.S./un apsūdzētā /V.C./ aizstāvja /E.R./ kasācijas sūdzības noraidītas bez lietas izskatīšanas tiesas sēdē.

Ar Augstākās tiesas 2014.gada 16.decembra lēmumu, izskatot krimināllietu sakarā ar Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurores Kristīnes Petrovskas iesniegto atzinumu par jaunatklātiem apstākļiem Kriminālprocesa likuma 62.nodaļas kārtībā, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2005.gada 26.augusta rīcības sēdes lēmums un Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātas 2005.gada 26.aprīļa spriedums atcelts daļā par /V.C./ un /O.O./ katra atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta, par /V.Z./ un /J.G./ katra atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 117.panta 9., 10.punkta, par galīgā soda noteikšanu /J.G./, kriminālprocess atjaunots un krimināllieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesai kā apelācijas instances tiesai.

Ar Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurora K.Rudzīša apelācijas protestu, apsūdzētā /J.G./ un viņa aizstāvja /I.K./, kā arī apsūdzētā /V.Z./ apelācijas sūdzībām, Rīgas apgabaltiesas 2004.gada 11.oktobra spriedums atcelts daļā:

- par /V.C./ un /O.O./ katra atzīšanu par nevainīgu pret viņiem celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 20.panta otrās, trešās, ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta;

- par /V.Z./ un /J.G./ katra atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 117.panta 9. un 10.punkta;

- par galīgā soda noteikšanu /J.G./;

- par materiālā kaitējuma kompensācijas piedziņu cietušā /J.C./ labā;

- par rīcību ar lietisko pierādījumu – mobilo telefonu *Nokia*.

/V.C./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta ceturtajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 2.punktu, ar brīvības atņemšanu uz 8 gadiem 4 mēnešiem 5 dienām un ar policijas kontroli uz 1 gadu.

/O.O./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta trešajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 2.punktu, ar brīvības atņemšanu uz 8 gadiem 4 mēnešiem 29 dienām un ar policijas kontroli uz 1 gadu.

/J.G./ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 117.panta 9. un 10.punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.panta pirmo daļu un 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem 3 mēnešiem 29 dienām un ar policijas kontroli uz 1 gadu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /J.G./ noteikts brīvības atņemšana uz 5 gadiem 3 mēnešiem 29 dienām un policijas kontrole uz 1 gadu.

Atzīts, ka /V.Z./ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 117.panta 9. un 10.punktā, un sakarā ar viņa saslimšanu ar psihiskiem traucējumiem pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas /V.Z./ atbrīvots no soda.

Saskaņā ar Krimināllikuma 68.panta otro daļu /V.Z./ nodots /I.Z./ gādībā, kas veic slimnieka kopšanu.

No /V.C./, /O.O./, /V.Z./ un /J.G./ solidāri cietušā /J.C./ labā piedzīti 5 598,86 *euro*.

Lietisko pierādījumu – mobilo telefonu *Nokia* – nospriests iznīcināt.

Pārējā daļā Rīgas apgabaltiesas 2004.gada 11.oktobra spriedums atstāts negrozīts.

Ar Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu atzīts, ka /O.O./ mantkārīgā nolūkā uzkūdīja /V.Z./ izdarīt /G.C./ slepkavību, /V.C./ atbalstīja /G.C./ slepkavības izdarīšanu mantkārīgā nolūkā, bet /V.Z./ personu grupā ar /J.G./ mantkārīgā nolūkā izdarīja /G.C./ tīšu prettiesisku nonāvēšanu (slepkavību).

Par apelācijas instances tiesas spriedumu kasācijas sūdzību iesnieguši apsūdzētā /V.C./ aizstāvji /J.K./ un /R.B./, lūdzot atcelt Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu daļā par /V.C./ atzīšanu par vainīgu un izbeigt kriminālprocesu šajā daļā.

Aizstāvju ieskatā, apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otro daļu, 512.panta otro daļu, 130., 128., 12. un 19.pantu, kas novedis pie nelikumīga sprieduma.

Vērtējot pierādījumus, apelācijas instances tiesa formāli ņēmusi vērā, ka apsūdzētā /V.C./ sākotnējās liecības iegūtas spīdzināšanas rezultātā. Spīdzināšanas fakts ir pamats uzskatīt, ka pirmstiesas izmeklēšana kopumā nav bijusi objektīva, tādēļ apšaubāma ir arī citu apsūdzības pierādījumu ticamība.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka lietā nav tiešu pierādījumu /V.C./ vainīgumam slepkavības atbalstīšanā, un, pamatojoties uz netiešiem pierādījumiem, atzinusi par pierādītu, ka /V.C./ telefoniski nosauca slepkavības izpildītājam /V.Z./ /G.C./ pazīmes un kontaktinformāciju, tādējādi atbalstīja slepkavības izdarīšanu.

Aizstāvības ieskatā, pastāv saprātīgas šaubas par apsūdzētā /V.C./ vainīgumu, kuras apelācijas instances tiesa nav novērsusi.

Pamatojot savu viedokli, aizstāvji norādījuši, ka /V.Z./ no pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām ir atteicies, bet tiesas izmeklēšanā nav liecinājis, ka apsūdzētais /O.O./ sarunas laikā ir nodevis klausuli citai personai, kura nosauca noslepkavojamās personas datus. Turklāt /V.Z./ir paskaidrojis, ka pirmstiesas izmeklēšanā liecības sniedzis policijas darbinieku draudu ietekmē. Izskatot lietu no jauna, apelācijas instances tiesā /V.Z./ viņa veselības stāvokļa dēļ nopratināt nebija iespējams. Vērtējot viņa liecības, apelācijas instances tiesai bija jāņem vērā iepriekš norādītie fakti. Turklāt, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas konstatētus rupjus pārkāpumus pirmstiesas izmeklēšanas laikā, /V.Z./ liecības bija vērtējamas īpaši kritiski, un viņa pirmstiesas izmeklēšanā sniegto liecību izmantošana pierādīšanā bija nepieļaujama. Citi /V.C./ vainīguma pierādījumi tiesas izmeklēšanā netika konstatēti. Apelācijas instances tiesas viedoklis, ka /V.Z./ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības apstiprinās ar /J.G./ liecībām, ka slepkavības dienā 2002.gada 2.februārī /V.Z./ ar kādu personu no Maskavas telefoniski runājis gan krievu, gan latviešu valodā, ir nepamatots, jo /V.Z./ ir liecinājis, ka saruna notika 2002.gada 31.janvārī. Turklāt lietā konstatēts, ka 2002.gada 2.februārī /V.C./ un /O.O./ jau atradās Rīgā. Arī no telefonu zvanu izdrukām izriet, ka 2002.gada 2.februārī /V.Z./ ar /V.C./ nav sazvanījies. Apelācijas instances tiesas atzinums, ka /V.C./ bija motīvs /G.C./ slepkavībai, nav pietiekams viņa vainīguma konstatēšanai, jo motīvs noslepkavot /G.C./ varēja būt arī /Z.K./, pamatojoties uz kura liecībām tiesa izdarījusi secinājumus par slepkavības motīva esamību /V.C./. Apelācijas instances tiesā /Z.K./ vairs nespēja atcerēties 2002.gada notikumus, bet viņa iepriekš sniegtās liecības par /V.C./ rīcību ar viņam nodoto naudu ir pretrunā ar liecinieces /I.M./ liecībām par šo faktu.

Pretēji Kriminālprocesa likuma 19.panta prasībām, apelācijas instances tiesa šo apstākli nav vērtējusi par labu apsūdzētajam.

Turklāt apelācijas instances tiesa ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 128. un 130.panta pārkāpumu, jo /V.C./ vainīguma pierādīšanā izmantojusi nepieļaujamu un no ticamības viedokļa kritiski vērtējamo pierādījumu – starp lietas dalībniekiem it kā notikušo savstarpējo telefona zvanu izdrukas. Aizstāvji uzsver, ka /O.O./ un /V.C./ nekad nenoliedza, ka, abiem atrodoties Maskavā, /O.O./ izmantoja /V.C./ mobilo telefonu un, iespējams, runāja ar /V.Z./ par automašīnas iegādi. Tādējādi apstāklis, ka 2002.gada 31.janvārī no /V.C./ telefona ir izdarīts zvans /V.Z./, nepierāda, ka šajā sarunā piedalījies arī /V.C./. Turklāt ir pamats apšaubīt telefonsarunu izdruku autentiskumu, jo, salīdzinot divu personu savstarpējo zvanus, konstatējama nesakritība. Tiesas atzinums, ka zvanu izdruku iegūšanā pieļautie procesuālie pārkāpumi nav būtiski, bet konstatētās pretrunas ir novēršamas, aizstāvju ieskatā, ir nepamatots un izdarīts, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 130.panta trešo daļu.

Aizstāvju ieskatā, apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmo daļu. Ar apelācijas instances tiesas lēmumu cietušā /J.C./ apelācijas sūdzība ir atstāta bez izskatīšanas. Apelācijas protestā nav lūgts piedzīt kaitējuma kompensāciju cietušā labā no visiem apsūdzētajiem solidāri. Pirmās instances tiesa kaitējuma kompensāciju ir piedzinusi no /V.Z./ un /J.G./. Savukārt apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Civillikuma 1675.pantu, ir piedzinusi kaitējuma kompensāciju solidāri no visiem četriem apsūdzētajiem, tostarp no /V.C./, tādējādi izejot ārpus apelācijas protesta robežām un pasliktinot apsūdzētā stāvokli.

Aizstāvji uzsver, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu izpilde ir saistīta ne tikai ar formālu kriminālprocesa atjaunošanu, bet arī ar taisnīgas tiesas procesa nodrošināšanu, līdz ar to nepamatots notiesājošs spriedums, piespriežot precīzi izciesto brīvības atņemšanas laiku, nav uzskatāms par Eiropas Cilvēktiesību tiesas sprieduma izpildi, tādējādi apelācijas instances tiesa no pierādījumu pietiekamības un to vērtēšanas viedokļa pieļāvusi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 6.panta pārkāpumu.

Par apelācijas instances tiesas spriedumu kasācijas sūdzību iesniedzis apsūdzētā /O.O./ aizstāvis /J.D./, lūdzot atcelt Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu daļā par /O.O./ atzīšanu par vainīgu un izbeigt kriminālprocesu šajā daļā, atzīstot, ka /O.O./ vaina viņam celtajā apsūdzībā nav pierādīta.

Kasācijas sūdzībā pausto lūgumu aizstāvis ir pamatojis ar argumentiem, kas analogi apsūdzētā /V.C./ aizstāvju /J.K./ un /R.B./ kasācijas sūdzībā norādītajiem.

Augstākā tiesa atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /V.C./ aizstāvju /J.K./ un /R.B./ un apsūdzētā /O.O./ aizstāvja /J.D./kasācijas sūdzības noraidāmas.

Augstākās tiesas ieskatā, apelācijas instances tiesa, iztiesājot krimināllietu, nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumus vai Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus. Arī apsūdzēto /V.C./ un /O.O./ aizstāvju kasācijas sūdzībā nav norādīti tādi argumenti, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Apelācijas instances tiesa, atsaucoties uz konkrētiem lietā iegūtiem un tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem, ir konstatējusi apsūdzētā /V.C./ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 20.panta ceturtajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma, bet /O.O./ darbībās – Krimināllikuma 20.panta trešajā daļā un 117.panta 9.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzēto /V.C./ un /O.O./ vainīgums pierādīts ārpus saprātīgām šaubām.

Augstākā tiesa konstatē, ka apelācijas instances tiesas spriedumā atbilstoši Kriminālprocesa likuma 562.panta prasībām izvērtēti lietā iegūtie pierādījumi, un tiesas atzinumi pamatoti ar šiem pierādījumiem. Pierādījumi vērtēti to kopumā un savstarpējā sakarībā. Tiesa atzinusi iegūtos pierādījumus par attiecināmiem, pieļaujamiem, ticamiem un pietiekamiem apsūdzēto /V.C./ un /O.O./ vainīguma konstatēšanai. Tādējādi apelācijas instances tiesa ir konstatējusi Kriminālprocesa likuma 520.pantā norādīto notiesājoša sprieduma taisīšanas pamatu. Kasācijas instances tiesa atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta trešajai daļai pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi /V.Z./ liecības un, atsaucoties uz tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem, argumentēti noraidījusi aizstāvības pieņēmumu, ka /V.Z./ pirmstiesas izmeklēšanā ticis psiholoģiski ietekmēts.

Pretēji kasācijas sūdzībās norādītajam, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzēto /V.C./ un /O.O./ vainīgums ir pierādīts ne tikai ar /V.Z./ liecībām, bet arī apsūdzētā /J.G./, liecinieka /Z.K./ liecībām, /V.C./ un /V.Z./ mobilo telefonu ieejošo un izejošo zvanu izdrukām.

Vērtējot apsūdzētā /J.G./ liecības, apelācijas instances tiesa ir ņēmusi vērā, ka viņa liecībās norādītais /V.Z./ un Maskavā esošu personu telefonsarunas iespējamais laiks ir pretrunā ar ziņām par /O.O./ atrašanos Latvijā 2002.gada 2.februārī. Pamatojoties uz konkrētiem tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka norādītās pretrunas nerada šaubas par /V.Z./ sarunu ar /O.O./ un /V.C./ laikā, kad viņi atradās Maskavā.

Apelācijas instances tiesa, vērtējot liecinieka /Z.K./ liecības kopsakarā ar /V.Z./, liecinieku /K.F./, /E.A./ un /Z.Z./ liecībām, ziņām par /V.C./ sazvanīšanos ar /G.C./ un /Z.K./ laikā no 2002.gada 25.janvāra līdz 2.februārim un savstarpēju telefonisku kontaktu neesamību norādītajā laikā /Z.K./ ar /G.C./, ir argumentēti noraidījusi aizstāvības apgalvojumu, ka /Z.K./ bija /G.C./ slepkavības motīvs.

Pretēji kasācijas sūdzībās norādītajam, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka /Z.K./ liecības par /V.C./ rīcību ar viņam nodoto naudu nav pretrunā ar liecinieces /I.M./ liecībām, jo /Z.K./ nebija aculiecinieks /V.C./ rīcībai ar naudu viņa darba vietas telpās.

Apelācijas instances tiesa, vērtējot izdrukās par /V.Z./ un /V.C./ telefonu izejošiem un ieejošiem zvaniem ietvertās ziņas, ir ņēmusi vērā konstatētās nesakritības šajās ziņās. Atzinumu, ka konstatētās pretrunas ir novēršamas un nerada šaubas par savstarpējiem zvaniem, kas spriedumā norādīti kā apsūdzības pierādījumi, apelācijas instances tiesa ir pamatojusi ar konkrētiem tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem.

Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai, Augstākā tiesa nekonstatē. Savukārt kasācijas sūdzības iesniedzēju viedoklis par lietā iegūto pierādījumu citādu novērtējumu, ja tiesa pierādījumu novērtēšanā nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, nevar būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Aizstāvības viedoklis, ka apelācijas instances tiesa, vērtējot starp /V.C./ un citām personām notikušās telefonsarunas, ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 128. un 130.pantu, ir nepamatots.

No apelācijas instances tiesas sprieduma redzams, ka tiesa, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajā daļā noteiktajam, telefonsarunu izdrukās ietvertās ziņas ir vērtējusi kopsakarā ar citiem tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem.

Savukārt telefonsarunās ietverto ziņu pieļaujamību pierādīšanā apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 130.pantā noteiktajam. Apelācijas instances tiesa nav konstatējusi Kriminālprocesa likuma 130.panta otrajā daļā norādītos apstākļus, kuriem pastāvot, iegūtas ziņas par faktiem būtu atzīstamas par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām. Uz šādiem apstākļiem nav norādījusi arī aizstāvība.

Kriminālprocesa likuma 130.panta trešā daļa noteic, ka ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pieļautais procesuālais pārkāpums ir nebūtisks un iegūto ziņu patiesumu apstiprina pārējās kriminālprocesā iegūtās ziņas, tādējādi apelācijas instances tiesas atzinums, ka ziņas par veiktajiem telefona zvaniem ir izmantojamas pierādīšanā, atbilst Kriminālprocesa likuma 130.panta trešajā daļā noteiktajam.

Kasācijas sūdzību autoru viedoklis, ka apelācijas instances tiesa, piedzenot kaitējuma kompensāciju solidāri no visiem apsūdzētajiem lietā, tajā skaitā no /V.C./ un /O.O./, pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmo daļu, ir nepamatots.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /V.C./ un /O.O./ tika atzīti par nevainīgiem viņiem celtajā apsūdzībā un attaisnoti. Cietušā/J.C./ pieteiktā civilprasība 3784,9 Ls apmērā tika apmierināta. Apelācijas protestā tika lūgts atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /V.C./ un /O.O./ attaisnošanu, atzīt viņus par vainīgiem un sodīt. Cietušais/J.C./ no pieteiktās kaitējuma kompensācijas nav atteicies un nav mainījis tās apmēru. Tādējādi apelācijas instances tiesa, atzīstot /V.C./ un /O.O./ par vainīgiem noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajam, ka pienākumu samaksāt kompensāciju tiesa var uzlikt pilngadīgam apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, pamatoti piedzinusi kaitējuma kompensāciju solidāri no /V.C./, /O.O./, /J.G./ un /V.Z./.

Aizstāvības norāde uz iespējamu Konvencijas 6.panta pārkāpumu ir pamatota ar viedokli par /V.C./ un /O.O./ nepamatotu notiesāšanu. Savukārt viedoklis par notiesāšanas nepamatotību ir balstīts uz pierādījumu atšķirīgu vērtējumu.

Pierādījumu ticamība un pietiekamība ir saistītas ar pierādījumu izvērtējumu, ko atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības. Citāda pierādījumu vērtēšana kasācijas sūdzībās, nekā tos ir vērtējusi apelācijas instances tiesa, nevar būt par pamatu tiesas nolēmuma atcelšanai un atzinumam par Kriminālprocesa likuma 15.pantā nostiprināto tiesību uz lietas izskatīšanu taisnīgā, objektīvā un neatkarīgā tiesā pārkāpuma esamību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587.pantu, Augstākā tiesa

n o l ē m a

Atstāt negrozītu Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 5.februāra spriedumu, bet apsūdzētā /V.C./ aizstāvju /J.K./ un /R.B./un apsūdzētā /O.O./ aizstāvja /J.D./ kasācijas sūdzības noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese A.Poļakova

Tiesnesis V.Čiževskis

Tiesnese M.Senkāne